

תת"ע 903/01 - מדינת ישראל נגד נاصر נג'ואן

בית משפט השלום ל深交ורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 903-01-20 ממדינת ישראל נ' נاصر נג'ואן

בפני כבוד השופט שרת קריספין
מאישמה (משיבה) מדינת ישראל
נגד נاصر נג'ואן
נאשם (מבקש)

החלטה

בפני בקשה לביטול כתוב האישום, לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

עסקין בהודעת תשלום קנס מיום 25.12.18 וענינה, או צוות לאור אדם ברמזור, בנסיבות חמירות, עבירה על תקנה 22(א) לתקנות הת深交ורה (להלן - הדוח).

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא קיבל הודעה על דבר ביצוע העבירה, תוך פרק הזמן הקבוע בחוק.

לטענת המשיבה, די בכך שלוש הודעות נשלו בדואר רשמי לכתובתו הרשומה של המבקש, כדי להעביר את הנطال לכתרמי המבקש, שעליו להראות כי לא קיבל את ההודעה או את הזמנה "מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעות מלקבן", אף אם כל ההודעות חוזרו בציגון "מען בלתי מספיק".

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א ו-225 א(א), מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלו לנ羞ם הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בכתב בגין כתוב אישום אלא אם כן נמסרה לנ羞ם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה, כאמור לעיל.

(תיקו)

225 א(א) הייתה העבירה עבירהTeVורה כמשמעותה בפקודת הת深交ורה, שהחشد לביצועה מבוסס על צילום הרכב כאמור בסעיף 27 א או 27 א לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא ימצאו לבעל הרוכב בענינה הזמנה או הודעה תשלום קנס, אם כתב האישום, הזמנה או הודעה תשלום קנס טרם

נשלחו ועבירה תקופה ממופרט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיות הנאשם להכוונה להעמידו לדין, ועם ידוע הנאשם על כוונה זו נפסק מרווח ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המינוחית שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע בדנ"פ 99/99 מדינת ישראל נגד בקי: "

מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחמוד לא יופגע על ידי קבלת דין' ח' בעבר למללה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה זה לא ידע מה מדובר ויקשה עליו להתוגון. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתשותמת ליבו של החמוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום זהו נעבירה. הדבר יכול להיעשות אם על ידיvrcker שיזומן לחקירה ואם על ידיvrcker שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה זה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החמוד. די בכך שידוע לחמוד על העבירה המיוחסת לו".

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר התביעה מוכיחה את משלוּח ההודעה בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 ימים משלוּח ההודעה. החזקה ניתנת לסתירה, אם יוכיח הנאשם, כי לא קיבל את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנוותו מלקבלה.

ברע"א 11/5255 עיריית הרצליה נגד אברהם חנן כרם, נאמר, בהקשר ל"חזקת המסירה", בעבירות קנס:

"...אפשרות נוספת היא שאירועה תקלת כלשהי שגרמה לכך שה הודעה לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים אליו - שהם בגדר החיריג וויצא הדוף - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שהמצאה הייתה שלא דין".

במקרה שבדין, עולה כי המבקש סתר את "חזקת המסירה", שכן, אף שה הודעה על דבר ביצוע העבירה, נשלחה כתובתו הרשמה, שלוש פעמים, הרי שלא הייתה המצאה דין, כאמור בעניין עיריית הרצליה לעיל.

aphael להחלטה דומה שנתי, בתת"ע 811-11-17, מדינת ישראל נגד עלי עיאש:

"...חוק סדר הדין הפלילי מסביר את הסוגיה של הממצאות ונסיבות בכל הנוגע לעבירות, לרבות עבירות לפי פקודת התעבורה והתקנות שלפיה, כאשר סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע תקופה של שנה מיום שהודיע אדם על בקשתו להשפט בגין עבירת קנס ועד למשלוּח הזמנה לבית המשפט. לא יעלה על הדעת כי המחוקק התכוון לפטור את המאשימה במשלוּח טכני בלבד. הכוונה היה, גם על פי השכל הישר וגם על פי ההלכה, לקיום התנאים לפיהם תתקיים חזקת המסירה, דהיינו המצאה דין למענו של הנאשם או בא כוחו ואין דין במשלוּח הזמנה שהוחזרה בצוין לא ידוע בمعنى". לא יתכן חולק כי בנסיבות כאלה נסתרה חזקת המסירה ולא הייתה המצאה דין.

משבחרה המאשינה שלא לפעול בשקידה הנדרשת ולזמן את הנאשם שנית, תוך פרק הזמן הקבוע בסעיף 230 לעיל, אין לה להלן אלא על עצמה.

לפיכך, אני מקבלת את הטענה ומורה על התוישנות העבירה ומחיקת כתוב האישום".

לפיכך, אני קובעת כי ההודעה על דבר ביצוע העבירה לא נמסרה ל המבקש, במסגרת ארבעת החודשים הקבועים בחוק, מקבלת את טענת התוישנות ומורה על ביטול כתוב האישום.

ניתנה היום, ז' אב תש"פ, 28 يول' 2020, בהעדר הצדדים.